

LA NOVA GUERRA DELS CAMPAMENTS

La resurrecció d'Arafat

A finals de l'estiu del 1982 els fusells metralladors ressonaren al Líban, a Beirut, d'una manera des-acostumada. Camions de *fedayin* palestins abandonaven la ciutat camí del port. Els israelians els havien massacrats fins a la brutalitat setmanes abans als camps de Sabra i Xatil-la, els seus companys àrabs libanesos es trobaven indefensos davant la força de l'exèrcit de David, del *Tsahal*, l'única solució per al final de la guerra era l'adéu dels seguidors d'Arafat. El viatge, un nou viatge, a la diàspora. I les metralletes dels libanesos ressonaren, entre flors, somriures i mans alçant la V de la victòria, llançant les seues ràfegues a l'aire. Arafat marxava de Beirut.

D'això han passat només quatre anys. I la setmana passada, i l'anterior, les metralletes palestines tornaren a ressonar al Líban. Però aquesta vegada els qui assaltaven Xatil-la i Burj al Bourajne no eren europeus o nord-americans convençuts fanàtics d'un mil·lenari passat sionista, sinó molts d'aquells que quatre anys abans digueren adéu amb amistat als homes de Palestina: els xiïtes d'Amal, amb el suport d'unitats de la mateixa confessió religiosa pertanyents al fantasmagòric Exèrcit Nacional. Era la tercera guerra dels campaments.

¿D'on vénen els nous palestins?

Cinc-cents palestins hissaren la bandera verdiblanca-negra a Maghdouche. Aquell havia estat un dels feus dels militants d'Amal i la batalla per la seua reconquesta ha estat la més cruel de totes les desenvolupades en la mini-

Els homes d'Arafat són, de nou, al Líban. I de nou són assetjats en els seus campaments. Només que aquesta vegada els seus enemics són àrabs.

Vicent Partal

guerra de les darreres setmanes. Cinc-cents militants de l'OAP prengueren aquella posició sense uniformes, quasi sense material de guerra, amb una desena llarga d'armes diferents. ¿Per què? Perquè aquella és una de les posicions clau per assaltar les regions del nord d'Israel. ¿D'on venien? Alguns són aquells xiquets menuts que ningú no es preocupà d'evacuar el setembre del 1982. Xiquets que han crescut ju-

gant amb els Kalashnikov, mercadejant la munició i aprenent a aguantar les ràfegues de metrallera a peu dret, en qualsevol cantonada. La resta són soldats veterans retornats de l'exili.

En total deu haver-n'hi uns cinc mil, principalment al sud, en les regions de Tiro i Sidon. Unes regions infernals de menys de dos mil quilòmetres quadrats, amb set exèrcits dignes de ser nomenats així pul·lulant per les seues carreteres: els palestins i els seus aliats de la Resistència Islàmica (Hezbollah) i l'Organització Popular Nasserista, d'una banda. I l'exèrcit d'Israel —que es reserva una zona de seguretat de 20 quilòmetres endins el Líban— l'Exèrcit del Sud del Líban (pro-israelià), les milícies d'Amal (xiïtes i antipalestins) i els 5.800 soldats de les Nacions Unides encarregats, precàriament, de mantenir-hi la pau, completant el panorama.

Els combatents palestins aquesta vegada han hagut de superar les seues diferències i combatre, braç a braç, membres de Fatah i del Front d'Alliberament Nacional, prosiri i enemic mortal de l'organització de Yasir Arafat. Com deia un dels *fedayin* a la televisió

Una matança silenciada

Per què

Quan els israelians, d'una manera absolutament criminal, massacren els campaments palestins de Sabra i Xatil·la, la majoria dels demòcrates europeus posen el crit al cel. En canvi, ¿per què callen ara? Per molt interna que siga la guerra, interna al propi món àrab, les matances, ja realitzades o previsibles, a Xatil·la, Maghduche, Rachidie o Bourj el Bourajne, són o seran d'un volum i un sadisme comparable a les inoblidables matances israelianes. En canvi, el silenci serà total. Ningú no convocarà manifestacions davant l'ambaixada iraniana, siria o libanesa. Ningú no interromprà concerts, ningú no repartirà pamflets pels carrers. I molts dels *fedayin* seran els mateixos palestins que disparaven l'estiu del 1982 contra l'exèrcit d'Israel. Els mateixos que feren estremir la consciència dels intel·lectuals de París, Londres, Viena o Milà.

¿I ara, per què no? □

marxista George Habache. Des de Bagdad prepara la revenja contra els siris en el moment en què dos dels teòrics aliats de Damasc —palestins radicals i xiïtes d'Amal— s'enfronten a foc i sang pels carrers de Beirut. Sap que la seua figura està tornant a créixer entre els palestins que mai no entengueren com els desarmà, com es confià tant acostant-se als Estats Units i com fracassà en els seus intents de solucionar per la via pacífica el problema palestí, però que segueixen veient en ell el símbol màxim del seu poble. Sap, en definitiva, que ha tornat a ressuscitar.

La guerra més estúpida

El problema rau en si haurà ressuscitat a temps per impedir una nova debacle palestina. Canons de 82, 107 i 120 mil·límetres estan tronant, disparats per les mans d'àrabs radicals contra els seus homes. És el destí de Palestina. Traïda pels exèrcits dels estats àrabs en la primera guerra amb Israel, assassinats el setembre negre per un rei Hussein de Jordània que es proclamà, sense enrojolar, defensor de la seua causa, intentada manipular per una Síria que prefereix ser una gran potència hegemònica a l'Orient Mitjà abans que cuidar-se de la sort dels seus «germans de sang en Al·lah».

Assejats ara pels seguidors del mateix *ayatollah* Khomeiny que proclamà als quatre vents el seu odi a «l'enemic sionista» i que no té problemes a rebre armes americanes a través de Tel Aviv i a permetre la mort dels palestins que en els seus discursos han d'assolar Jerusalem.

Els xiïtes libanesos odien els palestins. Ells són la comunitat més pobra del Líban, la que habita el sud del país, la que havia de suportar els bombardeigs israelians cada vegada que un escamot de l'OAP feia explotar una bomba a Galilea. El seu líder Musa Sadr desaparegué misteriosament fa anys a Líbia (la mateixa Líbia que ataca insistentment «el traïdor Arafat»), però abans començà l'operació de netejar el sud del Líban de palestins. Sadr era iranià i amic personal de Khomeiny. Sadr completava l'operació iniciada pels israelians. El trenca-closques és definitiu i té, sempre, els mateixos perdedors: els homes que veieren estupefactes com el 14 de maig del 1948 es proclamava l'estat d'Israel en les terres que havien estat dels seus avantpassats. Potser ni l'enèsima resurrecció de l'home de l'eterna barba mig afaitada podrà salvar-los. □

Un trenca-closques que dona sempre els mateixos perdedors.

francesa, «ens mataran per ser palestins, no ens preguntaran de quina banda. Més val, doncs, que no ens pillen a ningú». Actitud que ha portat la moral d'unitat als territoris ocupats per Israel i que no ha agradat a Damasc pel que significa de dificultat afegida a l'intent siri de mani-

pular els grups palestins i usar-los per al seu joc de potència regional.

Arafat, llest com quasi sempre, s'ha dedicat les últimes setmanes a realitzar gestos radicals que l'acosten als sectors més durs de la fins fa poc dividida OAP. Apareix en la Galilea ocupada, no condemna els atemptats mortals a Jerusalem contra joves israelians i es reconcilia, a través del seu home de confiança Abu Jihad, amb el